

Пожелай си да срещнеш...

Големия Йоргос

Йоргос Пенинтакс в интервю пред медиите

Джордж Пенинтакс е журналист от онези, грамотните, дето рядко се срещат, знаят какво правят, правят го с любов и най-вече – грамотно.

Той е изпълнителен директор на Кипърската информационна агенция (CAN), но за стотици неизлечимо болни деца и за техните семейства, той просто е Големия Йоргос, заради голямото си сърце и спонтанно-бликналото приятелство между него и всеки, до когото се е докоснал с обич и загриженост; приятелство, което е за цял живот!

По нищо не му личи, че е герой, но дори разказите за нещата, които той и неговите приятели и колеги от Фондация „Пожелай си нещо!“ правят, неизменно докарва сълзи в очите на онези, които го слушат. Така ставаше и с мен всеки път, когато започвах да го разпитвам за дейността на Фондацията. Затова и интервюто ми с него зрее вече две години...

ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!

В Кипър за Фондация „ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!“ знаят всички. Вярно, страната не е много голяма по площ, но за голямата любов, с която е създадена тази фондация знаят и малки и големи; и дори произволно избран човек, независимо от възрастта, пола и местоживеене-то си, ще ви разкаже или история,

която сам е преживял, или история, която са му разказали негови близки, но никой няма да ви погледне с недоумение и да се замисли каква точно е тази фондация и с какво се занимава.

Откога работиш за Фондация „Пожелай си нещо!“ Твоя „рожба“ ли е?

Работя за Фондацията от първия й ден – 27 ноември 1997 год. На тази дата една малка група родители на деца, болни от рак, и няколко приятели на семействата им се събрахме в едно заведение в Никозия и учредихме Фондацията. Преди да учредим тази фондация, ние всички бяхме членове на друга фондация за подпомагане на раково-болни деца, която се казваше „Надежда“, но след

някои недоразумения с президента й, решихме да се обособим в отделна организация. Нарекохме я „Кипърска благотворителна асоциация за деца, болни от рак – ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!“. Всъщност, за учредяване на Фондация „ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!“ ни накара да се замислим фактът, че по това време в обществото съществуваше ниша за благотворителни организации.

Като казваш малки деца, каква възрастова група имаш предвид?

В началото започнахме с идеята да подпомагаме финансово деца от нулева до 18-годишна възраст, но впоследствие постъпленията във Фондацията ставаха все по-добри и ние вдигнахме възрастовата граница до 26 години.

Колоезачната обиколка на Кипър

Мотоциклетна обиколка

Какво представлява в сърцевината си Фондацията? Каква е нейната мисия?

Името – „ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!“, както се досещаш, идва от усилията ни да сбъднем желанията на тези неизлечимо болни дечица и да направим и без това трудния им живот малко по-поносим и приятен, доколкото това е възможно. Изпълняването на желания е част от програмата ни за оказване на психологическа помощ на малчуганите, страдащи от около 200 различни вида рак или болести на кръвта. Психологическият момент в нашата мисия е изключително важен – психологическото лечение трябва да върви ръка за ръка с медицинското лечение, за да се постигне оптимален

резултат, затова ние често казваме, че двата вида лечение са като близнаци. Опитваме се да направим най-доброто, защото знаем как се чувстват болните деца и семействата им когато са изправени пред тази ужасна болест. По данни на специалистите, деца, които преживяват болестта в благоприятна психологическа среда, имат до 25% по-голям шанс за по-дълъг и качествен живот. Втората главна задача на Фондацията е да подпомогне финансово семействата на болните, тъй като на много от децата се налага да пътуват за лечение в чужбина, извън Кипър, и да плащат за скъпи операции. Затова финансовата помощ е изключително важна за тези семейства. Ние, разбира се, продължаваме да помагаме на се-

мействата дори когато децата вече са пораснали – някои от децата, на чиито семейства сме започнали да помагаме, вече са постъпили в Армията, други са студенти (в момента имаме 14 вече пораснали деца-студенти в университетите в Никозия!)

Какво най-често си пожелават децата, за които се грижите, към които е насочена вашата благотворителност?

Подпомагайки финансово семействата на болните деца, ние им доставяме много черна и бяла техника, играчки, апаратура... Но най-често изпълняваме желания за персонален компютър (днес – лаптоп). Малките обикновено искат да имат компютър/ лаптоп, за да играят на него, но и да се обучават, а големите си го пожелават като важна част от обучението си. Друго популярно желание е посещение на Евро-Дисниленд. Всяка година Фондацията помага на 10–12 деца да посетят Евро-Дисниленд край Париж заедно с придружител от семейството. Те прекарват 2–3 дни в Дисниленд и още 3–4 дни в Париж, разглеждат забележителностите във френската столица и всички разходи по пътя и престоя им там се покриват от Фондацията. Подарявали сме и пиано (на дете, което се интересува от музика), и други музикални инструменти, и сме плащали уроците по съответния инструмент. Сбъдвали сме какви ли не желания – децата, с богатото си въображение, си пожелават какви ли не неща! Имало е деца, които искат да отидат до Финландия, на гости на Дядо Коледа. Други искат да попътуват из страната и да разгледат национални обекти и исторически забележителности. Някои деца са си пожелавали да участват в телевизионно шоу на живо; или във викторина; или в конкурс. Веднъж купихме конче за едно момиченце, което искаше да се научи да язди. Толкова много и толкова невероятни желания сме изпълнявали! Не можеш да си представиш какво е усещането когато виждаш, че си направил едно дете щастливо! Да не говорим за радостта в очите на родителите и тяхната безкрайна благодарност.

Как Фондацията набира средства?

Както казах, децата искат какви ли не неща, но семействата им не могат

да си позволят да изпълнят финансово желанията им и тук именно се намесва Фондацията с набраните средства. Всяка година ние организираме много и най-различни събития с благотворителна цел. Това е единственият стар, изпитан начин да се преборим с финансовата криза. Например всяка година се провеждат мотоциклетна и колхозачна обиколки на Кипър. Правим конкурси, изложения, разпродажби, състезания. Всички участници дават своята лепта с благотворителна цел, а когато някое от събитията е с билети – постъпленията и всички набрани средства влизат в касата на Фондацията. Разбира се, в събирането на средства за Фондацията се включват много наши приятели, религиозни организации, бизнес-компани, спортни клубове и големи компании. Спонсори и организатори на национални прояви вливат с готовност средствата от нарочени срещи в нашата каса. Всички в Кипър знаят Фондацията „ПОЖЕЛАЙ СИ НЕЩО!“ и всички с готовност работят за нея. Често ни канят да изнасяме лекции в училища. На тези лекции идват много хора – не само родителите на децата: в днешния несигурен свят никой не знае какво може да се случи с живота му или с живота на детето му, затова ние разясняваме, разказваме, възпитаваме. Всеки трябва да знае колко малко струва да бъдеш човек и да проявиш благотворителност – невинаги се искат пари – човек може да помогне по много други начини – с разбира-

Преди старта

Награда за победителите

не, със знания, с приятелска идея, с връзки, с идеи. Нужно е само обич, разбиране и бързина, защото утре може да бъде късно. В нашата Фондация всички работят на доброволни начала, никой не получава заплата за дейността си и всички са убедени, че благотворителността е въпрос на приоритет.

Какъв е случаят, към който мислено най-често се връщаш?

Постоянно се връщам към толкова много случаи, че усещам, че имам в главата (и в сърцето си) материал за няколко книги, но тъй като този разговор ще се появи в българска медия, ще ти разкажа за случай, в който главният участник е български младеж. Това е историята на Васил (ис) –българин, който дошъл в Кипър с родителите си когато бил 12-годишен. Като станал на 22 год. лекарите му открили рак. Започнали да го лекуват. Мой приятел ми се обади и ми разказа за него и аз отидох да го посетя в дома му – на двайсетина км от Никозия – да си поговорим, да го окуража – него и семейството му – да продължи битката с рака и за оцеляването си. Запознахме се, сприятелихме се и прекарахме много години заедно. Аз се опитвах да бъда до него във всеки труден момент от неговото лечение. Помагахме на семейството му финансово и психологически. Толкова се сближихме, че започнах да се чувствам като член на тяхното семейство. Физическото състояние на Василис ту се подобряваше, ту се влошаваше, но психическото му състояние беше твърде добро. Той се ожени за една румънка и живя щастливо почти година. За съжаление, 20 дни преди неговата смърт жена му го напусна и това беше голям удар за него. Бях бесен – какво й пречеше да остане с него още 20 дни! Няколко дни той мислеше за самоубийство. Не говореше с майка си и баща си, не отговаряше на телефона си... Успях да го разубедя, но стресът и безпощадната болест в крайна сметка си казаха думата. В деня преди да умре (аз бях при него до последния му час в никозийската болница), майка му плачеше до леглото, а Василис й каза: „Не плачи, мамо. Болестта ми направи и нещо хубаво за мен – виж с какъв човек ме срещна! Как иначе щях да

знам, че съществуват приятели като Йоргос!“ Тези думи никога не излизат от ума ми. Надявам се, че Василис е на едно светло и спокойно място сега! Последните думи на Василис бяха отправени към мен: „Моля те, каза ми той, искам да станеш кръстник на сестра ми. Искам да знам, че за нея ще се грижи човек като теб!“ Обещах му. Това беше най-малкото, което можех да направя. Всеки човек на този свят е уникален. Но всеки има в себе си много обич. Моля те, предай на твоите читатели, Златна, да откриват обичта в себе си, да намират време да я раздават на хората и да бъдат добри!

Златна Костова
Април, 2011

ДЖОРДЖ ПЕНИНТАКС

е роден в малкото селце Аламбра, близо до Никозия през 1956 г. След завършване на гимназия и отбиване на военната си служба в Кипър, работи като репортер в кипърския всекидневник „Сайпръс Мейл“, излизащ в столицата Никозия на английски. През февруари 1984 г. постъпва на работа в кипърската информационна агенция (CNA), а от 1990 г. е главен редактор. От 2005 г. е изпълнителен директор на агенцията. Президент на Фондация „Пожелай си нещо“ и Генерален секретар на Кипърския Регистър за донорство на костен мозък.

Йоргос Пенинтакс